

3. Oct. 1971

FAKTA

Dato:
3. Oct. 1971

Sidetæl:
Rød blå bd 4 s. 3-7

TRANSSKRIFTION

3-10-71

1. Et R og et B lærred med lille mellemrum

Eet lærred delt i en R og B halvdel (kvadrat)

R og B blandet: - violet

Jeg kan ligesaa godt indrømme at mit arbejde med "R+B" fortrinsvis er baseret paa Haabet om at det pludselig vil føre til noget andet — en løsning af en eller anden slags. Det er altsaa ikke selve "R+B" problemet som i første række interesserer mig — det er hurtigt overstaaet — men dette at de repræsenterer den yderste neutralisering — slutfasen paa mit arbejde med billedet. Alene af den grund mener jeg at det, før eller senere maa slaa over i noget andet. Jeg maa ogsaa se i øjnene at hele problematikken i "R+B" udspringer af mit studie af Ad Reinhardt og hans ideer og at en stor del af Daniel Burens holdning kan findes i "R+B"-ideen. Det som hele tiden har generet mig ved "R+B" ideen er at den ikke fuldstændig kan undslippe maleriet — maaske var det en løsning at akcepterer dette — men det er hæmmende for øjeblikket. Vanskeligheden bestaar i at jeg ikke kan forestille mig hvad jeg vil, eller kan sætte istedetfor billedet — maleriet.

Alle disse Anti og nonartforsøg tiden er saa rig paa er jo blot gaaet hen og er blevet endnu en akademisme (man saa det tydeligt paa Ungdomsbiennalen) og derfor en utilfredsstillende løsning. Paa en eller anden maade er det vel derfor jeg klamrer mig til "R+B"-ideen — her staaer jeg dog et sted. At jeg dog ikke kan blive staaende her ret meget længere er jeg ogsaa klar over — mulighederne ikke alene udtømmer, men udpiner sig snart. Jeg søger stadig veje til at variere ideen, men det er sikkert inkonsekvens da det centrale i den jo slet ikke ligger i variationen, men tværtimod i at der ingen variation — forskel — finder sted at perceptionen formindskes — ja næsten ophæves. Og er man naaet dertil er det et spørgsmaal om det hele ikke kun bliver en gentagelse af Buren. Det er altsaa her problemet tilspidser sig — at man maa akcepterer variationsmulighedernes ophævelse. Akcepterer man dette og forsøger at argumenterer for at det samme billede forandre karakter afhængig af forskellige omgivelser — præsentationsformer — o.s.v er man igen lige i hælene ikke alene paa Buren, men ogsaa paa perceptionen. Ideens udspring — at identiske udseender placeret i forskellige situationer skaber varierende opfattelser — conceptioner. Konsekvensen af dette maa være at udseendet er helt ligegyldigt at man kan bruge en hvilke som helst ting der lader sig multiplicerer og derigennem give stødet til de varierende

conceptioner. Men – det var ikke hele ideen – en del af den gik ogsaa paa at via billedet var et maleri – udført med haanden ville muligheden for at placere det i det kunstneriske omraade og via udførelsen en minimal forskel i identiteten mulig. Hvilke betydning kan man tillægge en saadan minimal forskel? Det kan jo ikke blive andet end et perceptionsspørgsmaal – at man ser forskellen.

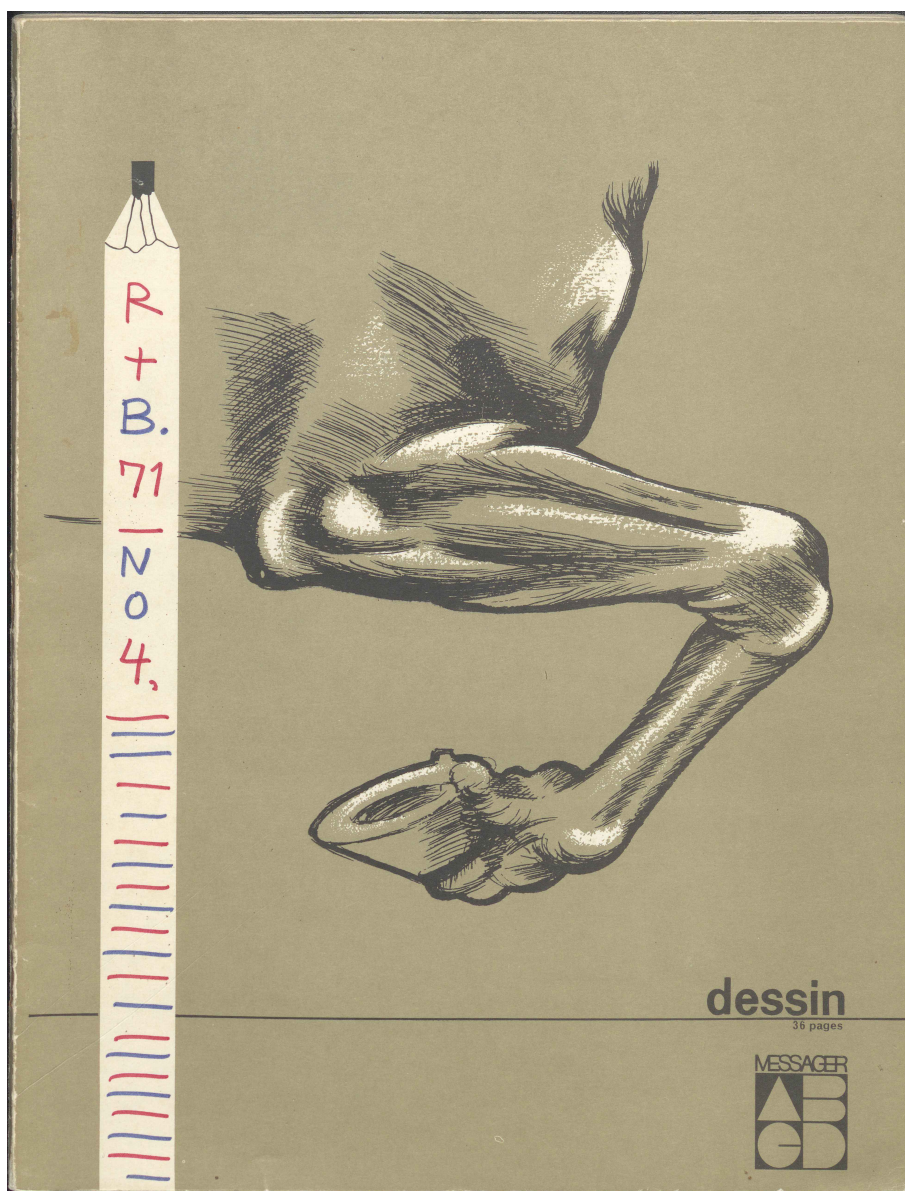
Hvad mente Ad Reinhardt med dette at gentage det samme billede om og om igen? Givetvis ikke at billederne skulle være fuldstændig identiske – saa havde han formodentlig benyttet sig af en mere kontrollerbar teknik. Mon ikke hans bestræbelser gik i en anden retning? Mon ikke det for ham drejede sig om (det umulige) at skabe et fuldkomment billede – den fuldkomne kunst. Hvis dette var hans hensigt saa var det helt uden betydning hvordan billedet saa ud saa længe det ikke saa ud som alt andet end kunst – saa længe det ikke var expressivt – det han ville var som han selv sagde “male det sidste billede” velvidende at det ville han aldrig naa. Daniel Buren hævder at det ikke spiller nogen rolle om det er ham selv eller en anden som udfører billedet – det mente Ad Reinhardt ikke, tværtimod hævdede han at hvis en anden malede et billede som saa magede ud til hans ville det være den andens billede og ikke Ad Reinhardts. Ikke at han lagde noget som helst i den personlige expressivitet – tværtimod – men han gik ud fra at denne andens situation og problematik nødvendigvis maatte være anderledes – fordi han var et andet menneske. (Ad Reinhardt var for øvrigt ogsaa klar over at der ikke findes noget saa upopulært som kunst som kunst).

Med al denne snak om Ad Reinhardt er jeg naaet dertil at det formodentlig er muligt at udskyde variationen som arbejdstese, og alene lade den optræde som “tilfældighed” – men at det sikkert ikke er muligt at ophæve perceptionen. Kendte man kun hvad Ad Reinhardt havde skrevet ville noget væsentligt mangle – billederne – det skrevnes bekræftelse – eller rettere: det skrevne og billederne supplerer hinanden –. Den bekræftelse af det skrevne som Ad Reinhardts billeder er – det er de igennem hvad man ser – perceptionen af den sortes dybde – af at den ikke kun er sort men en sort – et stof – en tilstedeværelse der bevæger sig – er til stede, men ikke alene som perception – men som tanke – kunstnerisk tanke –. Der er ingen grund til at gøre Ad Reinhardts arbejde om igen – det er ikke hvad jeg vil med “R+B” der jo for øvrigt adskiller sig fra Ad Reinhardt ved at bestaa af to farver – og han fornægtede farven.

For mig er “R+B” et udgangspunkt til hvad – ved jeg ikke.

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

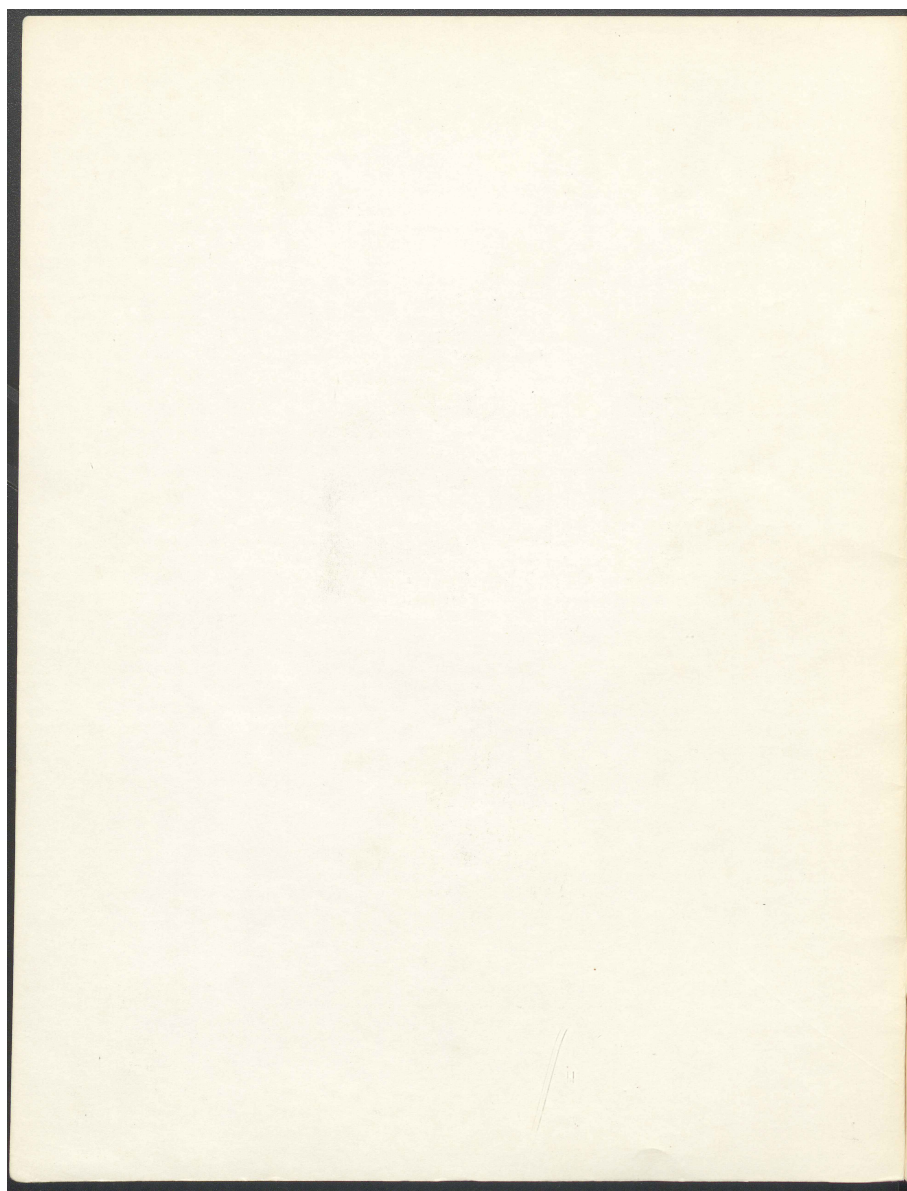

dessin
36 pages

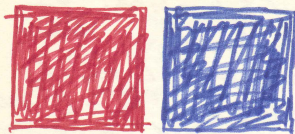
**KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE**

NY CARLSBERGFONDET

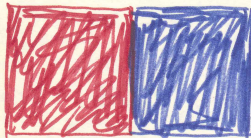

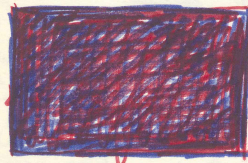
3-10-71

1. $\uparrow$ R og $\downarrow$ B lægges
med lille mellemrum

2. Et lægges delt i en
R og B halvdel (Kvadrat)

R og B blandet: - lidet

Jeg kan lige så godt indrømme at
mit arbejde med "R+B" fortrinsvis er
baseret paa Houbel om at det pludselig
vil gøre sig noget andet - en løsning
af en eller anden slags. Det er altså ikke
selve "R+B" problemet som i første række
interesserer mig - det er faktisk overstaet - men
dette at de repræsenterer den yderste neu-
-tralisering - sket paa sin paa mit arbejde
med billedet. Alene af den grund mener
jeg at det, for eller senere maa staa over

i noget andet.
Jeg tror ogsaa se i ypperste at hele levotte.
- men tilhøve i "R+B" ud springer af
mit studie af Ad Reinholdt og hans
ideer og at en stor del af Daniel
Burens holdning kan findes i "R+B" ideen.
Det som hele tiden har gaaet mig ved
"R+B" ideen er at den ikke fuldstændig
kan undslippe maleriets - morskaber for det
en løsning at acceptere dette - men
det er haan monde for ypperste blikket. Vanstæ-
- ligheden bekræfter i at is ikke kan per-
- stille mig hvor hvad B vil, eller kan
sette i stedet for til det - maleriets.
Alle disse omki og mon over for sig tiden
er som rigt nok er jo blot gaaet hen og
er blevet endnu en altså omme (man
som det tydeligt nok ungdomsbemalere) og
derfor en uheldig skillede løsning. For en
eller anden monde er det vel derfor is
klammer mig til "R+B" ideen - her står
jeg dog eet sted. At is dog ikke kan
~~blive~~ blive stående her ved meget læn-
- gte er is ogsaa klar over - mindst herre
ikke alene ved det man, men ved paa sig
smad. Jeg siger stadig i konsekvens
ideen, man det er sikkert in konsekvens
da det en trale i den jo stillet ikke ligge
i variation, men trakt med i at der
ingen variation - forskel - finder sted,
at perceptionen forminde skal - jo næsten or-
- haves. Og er man noget dertil er det
et spørgsmaal om det hele ikke kan

Bliver en øjn hængsel af Buren. Det er alt-
-sou har problemet tilspidser sig - at man
mere ~~akkcepter~~ akcepter variations mindly vednes
og hængsel. Akcepter man dette og hængsel
at argumenter for at det samme billede
forandre karakter af hængsel af forskellige om-
-givelser - bussen talions form - u.s.v er
man i øjn lige i hængsel ikke alene paa
Buren, men ogsaa paa perception.
I deens udspiring - at i den hængsel
ud seender placat i forskellige situationer
skaber variationer og hængsel - conceptioner.
Konse kvension af dette mere vore at
ud seender er helt lige og hængsel at man
kun bringe en hængsel som hængsel hængsel
lader sig til mindly hængsel og hængsel
stedet sig til de varierende conceptioner.
Men - det var ikke hele ideen - en del af
den øjn ogsaa paa at i et billede var
et maleri - ud seender med hvordan det kan
mindly hængsel for at placat det i hængsel
-strøiske om roede og i hængsel hængsel
minimal forskel, i hængsel hængsel
Hvilke betydning kan man hængsel
sou dan minimal forskel? Det kan paa
ikke blive andet end et perceptions spørgs
-maal - at man ser forskellen.
Hvad mente Ad Reinhardt med dette
at øjn hængsel der som me hængsel om øjn
om i øjn? Givet is ikke at billederne
skulle vore fuldstændig ideen hængsel - sou
havde han permanently bemærket sig af
en mere kontrollable hængsel. Man ikke

hans beskrivelse ser op til en anden retning?
Man ikke det for ham dragede sig om
(det umulige) at skabe et fuldblødt værk
billedet - den fuldbløede kunst. Hvis
dette var hans hensigt som var det helt
uden betydning hvordan billedet so
ud som længe det ikke som net som
alt andet end kunst - som længe det
ikke var ekspresivt - det han ville
var som han selv sagde "male det
sidste billede" vel i den del at det ville
ham aldrig mere.
Daniel Buren hævder at det ikke spit-
ler nogen rolle om det er ham selv eller
en anden som udfører billedet - det
menke Ad Reinhardt ikke, tværtimod
hævdede han at hvis en anden malede
et billede som som net mase til hans
ville det være den anden billedet og
ikke Ad Reinhardt's. Ikke at han tog
noget som helt i den personlige ekspres-
sivitet - ~~at~~ tværtimod - men han op-
ud på at denne anden situation og
problematik nødvendigvis måtte være
uoverlede - fordi han var et andet man-
-neske. (Ad Reinhardt var provokerende
og som klar over at der ikke findes
noget som upopulært som kunst som
kunst).
Med at denne smag om Ad Reinhardt
er på noget dertil at det procentantlig
er muligt at udskæde variationen

Som arbejdsfase, og alene lude den optræde
som "lid pældig hed" - man at det således
ikke er muligt at opføre perceptionen.
Kendte man kun hvad Ad Reinholdt
havde skrevet ville meget væsentligt mangde
- billederne - det skrives bekræftelse -
eller rettere det skrives af billederne
suppler hinanden - . Den bekræftelse
af det skrives som Ad Reinholdts
billeder er - det er de i sig selv hvad
man ser - perceptionen af den sorte
dybde - af at den ikke kun er sort
men en sort - et stof - en tilstedeværelse
der beviser sig - er tilstedeværelse, man ikke
alene som perception - men som kunne
- kunstnerisk kunne - . Lid at gøre Ad
Der er ingen grund om igen - det er ikke
Reinholdts arbejde om igen - det er ikke
hvad jeg vil med "R+B" der for prøver
udskiller sig fra Ad Reinholdt ved at
består af to kurver - og som findes på
kurven.
For mig er "R+B" et udgangspunkt
lid hvad - ved jeg ikke.

4-10-71.

af at den lid jeg har arbejdet
med "R+B" har forholdet mellem den
Rude og Blaa gælder mig prøv den måde
at den Rude blev for skarp og den blaa